15/02/2024

Scrisoarea emoționantă a unui copil bolnav de cancer către Dumnezeu, de PS Benedict Bistrițeanul

Preasfințitul Părinte Benedict Bistrițeanul a ales să marcheze Ziua Internațională a copilului bolnav de cancer printr-un text mai puțin obișnuit.

El însuși fiind angrenat într-un proiect dedicat copiilor cu afecțiuni grave, Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului a alcătuit o scrisoare venită din partea unui copil bolnav de cancer și adresată lui Dumnezeu.

Scrisoarea pare inspirată de romanul pentru copii „Oscar și tanti roz” scris de Eric-Emmanuel Schmitt. În roman, Oscar scrie scrisori către Dumnezeu în timpul tratamentului său pentru boală. Aceste scrisori reprezintă o formă de exprimare a gândurilor, emoțiilor și întrebărilor sale profunde legate de viață, boală și sensul existenței. Prin aceste scrisori, Oscar își exprimă temerile, speranțele și înțelegerea în evoluția sa personală în timpul perioadei dificile pe care o traversează.

Felix, copilul bolnav care semnează scrisoarea, are misiunea de a nu fi supărat și îi împărtășește lui Dumnezeu dificultățile în menținerea bucuriei. El rememorează, în special, întâlnirile cu părintele Lori, care le vorbește copiilor despre Sfântul Mucenic Hristofor, ocrotitorul centrului de paliație pediatrică încă în construcție în Cluj.

Textul integral:

Dragă Doamne,

De ziua mea am primit o sticluță cu capsule mici pe care scrie 100% love, adică dragoste, în caz că ai uitat engleza. Și, pe lângă pastilele pe care doamna doctor mi le dă ca să nu mă mai doară nimic, mama îmi amintește în fiecare zi să deschid și o capsulă verde sau roșie, roz sau galbenă, mov sau albastră din sticluță, și să citesc mesajul dinăuntru. Scrie tare mic, de abia văd.

Așa am făcut și azi. Eram cam supărat, pentru că prietenul meu din salonul 5, Teo, nu s-a simțit bine și n-a putut ieși afară să ne jucăm. Mama lui mi-a spus că are

nevoie de odihnă. Așa că, m-am întors în salonul meu, am scos o capsulă din sticluță și pe un bilețel minuscul scria: „Azi nu ești supărat!”. Hmmm… cum să fac? Ce-i drept, toți sunt drăguți cu mine, îmi oferă ce vreau eu, îmi fac toate poftele, îmi aduc cărți de povești, dulciuri sau jucării. Dar nu pot merge la școală, iar bunicii mă așteaptă să dau de mâncare la găini. Au și un cățel pe nume Coco. E tare năstrușnic. Cred că îmi simte lipsa. Îmi e dor de toata astea… E greu să nu fii trist. În plus, acum sunt bine, dar există zile când mă simt obosit și mă doare tare burtica.

Nici nu ar fi așa de rău dacă nu aș vedea-o uneori pe mama plângând. Am prins-o pe furiș. Cred că și ea ar vrea să mergem acasă. Însă doamna doctor, „Mrs. Mire”, ne convinge în fiecare zi să mai stăm. E chiar drăguță, îmi povestește despre eroi, despre luptători, și cum că numai cei curajoși pot să câștige premiul cel mare. Ea zice că eu pot fi unul dintre ei. Ce-i drept, mai în șoaptă îmi spune și că eroii mai pierd câte-o luptă, și asta, mai ales, atunci când mă vede trist. Dar, până la urmă, îmi spune „dacă nu ne lăsăm, putem învinge. În echipă”. Și echipa e formată din cei mai buni – mama, tata, Mrs. Mire, Teo și ceilalți prieteni din spital – George, Peti și Leo. Pe lângă ei, le-am inclus și pe doamnele asistente Ani și Cătă. Sunt mereu vesele și niciodată nu pică testul. Mă întrebi – care test? Tocmai cel de pe răvaș: „Azi nu sunt supărat!” Echipa are rolul de a ne înveseli, dacă vreunul dintre noi este trist.

De obicei îmi iese, dar uneori mă simt foarte obosit. Și bătrân. Că așa mi-a zis bunicul când l-am întrebat de ce nu poate alerga cu mine: „Sunt bătrân”. Când nu pot alerga, îmi imaginez că și eu sunt bătrân, de 100 de ani. Nu e prea frumos să îmbătrânești. Noroc că, a doua zi, parcă iar devin din nou copil. Pot alerga, ce-i drept nu foarte mult. Zâmbetele celor din echipă mă ajută. Le-am și spus: „Dacă nu zâmbiți, eu vreau să îmbătrânesc repede și să mor. Nu îmi place să vă văd triști”. Noroc că mai tot timpul sunt veseli, se îmbracă în toate culorile și au bomboane bune în buzunar.

Am uitat să îți povestesc de Părintele Lori. Vine la noi în fiecare zi. E îmbrăcat în negru, dar știe să îmbrățișeze. Are brațele mari și încăpem cu totul în ele. Uneori chiar mai mulți. Când ajunge pe palier, fugim toți imediat la el. Ne-a zis că are un prieten bun. Îl cheamă Hristofor. De altfel, așa îi zice și la palatul unde locuim noi acum. Și că e puternic, că îi poate purta pe toți pe umeri, că îi poate trece de pe un mal al râului pe celălalt, că îi poate salva de prin prăpastii sau de prin alte locuri periculoase. Ba, mai mult, ne-a mai povestit că, odată, te-a purtat chiar și pe Tine. Ne-a arătat o imagine tare frumoasă cu el și cu Tine pe umerii lui. O purta la piept. Erați tare bucuroși împreună. Și ne-a mai zis că, atunci când suntem obosiți și ne

vine să dormim, putem să ne cuibărim în brațele lui mari și moi. Uneori încerc asta și îmi face bine. Închid ochii și visez. Și ajung foarte departe, acasă, la bunici, la școală, dar și într-o altă lume, despre care Părintele Lori ne vorbește din Cartea cărților. E convingător și zice că toți o vom explora odată, ca astronauții. Unii, mai curajoși, mai devreme, alții, cărora le e frică, mai târziu. Mie nu-mi este frică. Deloc. Cred că și eu m-am împrietenit cu Hristofor, prietenul Părintelui Lori, dar și al Tău. Vreau și eu să devin puternic ca și el și să-i ajut pe ceilalți copii să treacă prăpastia. Mă simt în stare. Și știu că și Tu mă vei ajuta.

Ce să îți mai spun acum? Cred că e destul. M-am cam lungit. Mi se întâmplă asta destul de des. În plus, am cam obosit. Știi, în ultima vreme, obosesc repede… Îmi închipui că și Tu ai putea fi obosit, că am auzit că ești bătrân. A, nu. Totuși ar mai fi ceva. Să ai grijă de mama și de tata, de bunicul și bunica, și toți de pe aici, că sunt buni cu mine și mă fac să zâmbesc… Și de Teo, de George, de Peti și de Leo. De Mrs. Mire, de Ani și Cătă. Și de Părintele Lori. Și să ai grijă, mai ales, de Tine, că fără Tine mi-ar fi tare greu…

Iar dacă adorm, mi-ar plăcea ca Tu să mă trezești… Pe curând!

Al Tău,

Felix

Împreună, pentru copiii suferinzi, ca o familie tot mai mare. Dacă nu suntem bolnavi, nu este din întâmplare, ci pentru că Dumnezeu ne cheamă să participăm la suferința celuilalt, dintre cei mai mici – cu cuvintele noastre, cu brațele noastre, cu ceea ce avem sau, mai ales, cu ceea ce suntem, cu bucuria de a le sta alături. Deviza zilei să fie: „Azi nimeni nu este trist!”

† BENEDICT Bistrițeanul

Episcop vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului

Foto credit: Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului

basilica.ro